

1 juli 2015

DIT KAN IEDEREEN OVERKOMEN!

Hij deed de opleiding tot accountant. Ging werken bij een toonaangevend voetbalblad en werd daar verantwoordelijk voor de website. Maar kreeg meer en meer last van dwanggedachten, angsten. Hij dacht dat er mensen rondliepen met een mes of een pistool in hun tas om hem uit de weg te ruimen. Met niemand sprak hij er over, totdat het hem te veel werd. Hij bleek psychotisch. Hij vertelde ten einde raad aan zijn vader wat hem in beslag nam. Twee dagen later zat hij met zijn vader bij de psychiater. Hij werd opgenomen in een kliniek waar hij een half jaar bleef. Vanaf toen werkte hij aan zijn herstel. Dit kan iedereen overkomen.

Zo begon in de Psysalon vorige week in Pijnacker het interview met Paul (niet zijn echte naam). Ypsilon organiseerde samen met Bureau Mantelzorgondersteuning Pijnacker-Nootdorp deze bijeenkomst, waarvan opzet en doel dezelfde zijn als van de Alzheimercafé's. Ontmoetingsplaatsen waar mensen die lijden aan de ziekte, hun mantelzorgers en andere betrokkenen elkaar kunnen spreken en ondersteunen. Paul vertelde boeiend over zijn ervaringen. Dat hij in zijn werk niks vertelde over wat hem bezielde, want hij wilde zijn baan niet kwijt. Dat hij tijdens zijn opname veel steun had van vrienden en familie die hem vaak bezochten. Dat hij allerlei medicijnen kreeg voorgeschreven. Dat hij maar mondjesmaat sprak met de psychiater die dit overliet aan goedwillende medewerkers, soms even oud als hij en dat hij dat heel moeilijk vond. Hij wist vaak meer over zijn ziekte dan zij. Dat zijn ouders en zijn zus van grote, positieve invloed waren op zijn herstel. Zijn ouders hadden het er vaak moeilijk mee. Hij had lang niet altijd door dat hij hen belastte met zijn verhalen over wat hij meemaakte tijdens zijn psychoses. Zijn zus overtuigde hem daarvan. Paul werkt weer in de journalistiek. Hij overweegt om een boek over zijn ervaringen te schrijven.

Ervaringen uitwisselen

Gaandeweg mengden andere bezoekers zich in het gesprek. De een vertelde dat haar kind zorg mijdt en wat dat met haar doet als bezorgde ouder. Een ander was heel tevreden met de hulp van de mensen van het Wmo-loket. De volgende vond juist dat zijn verhaal niet serieus genomen werd door de gemeente.

Een vader voelt zich helemaal niet gehoord door de zorgverleners van zijn zoon. Hij windt zich daar behoorlijk over op. 'Hoe doe je dat? Het is toch mijn zoon!'

Horen dat je als ouders gewoon recht hebt op contact met de instelling die je kind bezoekt is iets anders dan daadwerkelijk voor je recht opkomen. En wat doe je als je zoon, midden 20, zegt dat hij niet wil dat je je met hem bemoeit? "Zijn er organisaties waarmee ik kan overleggen wat ik het beste kan doen?" vroeg hij.

Natuurlijk zijn die er! Ga naar Ypsilon (www.ypsilon.org/psysalon)

Jan Zandijk
voorzitter van Ypsilon